

nímu směru tehdy vládou zaujatému, jenž chtěl přiznati neněmeckým národům určitá práva jazyková, použily tehdy, jakož i v pozdějších dobách osoby císaře Josefa II., aby, oslavující ho jako zástupce politického směru jimi hájeného, zejména zřizováním pomníků daly na jevo a posílily svůj odpor proti jazykové a národnostní rovnoprávnosti neněmeckými národy požadované. I když se snad v jednotlivých případech postavení takového pomníku stalo z motivů čistě lidských a nikoliv nacionálních, staly se pomníky ty později, jak jest všeobecně známo, středisky, u nichž zmíněné politické tendence veřejně byly proječovány. Jako pak německé strany oslavovaly takto Josefa II. jako německého císaře ve svém smyslu, tak naopak stala se přirozeně osoba jeho, jak již uvedeno, následkem toho také v kruzích čsl. obyvatelstva symbolem myšlenky germanisace a potlačování českého národa.

Že zachování takového symbolu nadvlády jednoho národa nad druhým v samostatném čsl. státě přirozeně není srovnatelné s ideou tohoto státu, jak jest zejména formulována v § 1 ústav. zákona z 29. února 1920 č. 122 Sb. a že tedy odporuje veřejnému pořádku v tom smyslu, jak to odpovídá zřízení samostatného čsl. státu a ústavě, není dle toho, co řečeno, třeba dále dokazovati. Vzhledem k tomu je však i ponechání zmíněných pomníků na veřejných místech nesrovnatelné s veřejným pořádkem, a tedy policejně nepřípustno. Byly proto také úřady podle §§ 35 a 22 min. nař. z r. 1853 oprávněny postarati se o to, aby tento policejně nepřípustný stav byl odstraněn a pomníky s veřejných míst, na nichž byly postaveny, odklizeny.

Oprávnění zsp. v Opavě k vydání stejného příkazu k odstranění pomníku Josefa II. v Opavě má z týchž důvodů dostatečnou oporu v předpisech § 13 a 6 oddělení C. cit. min. nařízení.

Pokud však jde o stížnost, kterou město Opava podalo na rozhodnutí min. vnitra z — z důvodu, že stížnosti její podané do rozhodnutí téhož ministerstva z — na nss nebyl přiznán odkládací účinek, pozbyla stížnost tato tím, že stížnost ve věci samé podaná byla právě zamítnuta, předmětu, a bylo proto i ji zamítnouti.

Č. 1977.

Administrativní řízení: Jest nezbytným požadavkem správního řízení, aby strana z intimátu, jehož se jí dostane, seznala rozhodnutí úřadu v plném a správném jeho obsahu, tedy i s rozhodovacími důvody.

(Nález ze dne 15. února 1923 č. 2629.)

Prejudikatura: srovn. Boh. 1937 adm.

Věc: B. S. v R. S. proti ministerstvu národní obrany o vrácení zbraní.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Podáním ze dne 21. září 1921 domáhal se st-l u zemského vojenského velitelství pro Slovensko v Bratislavě, aby mu byly

vráceny 2 lovecké pušky, které odevzdal v roce 1919 dobrovolně vojenským orgánům, aneb aby mu byla vyplacena náhrada 6000 K za každou pušku.

Výnosem ze dne 4. února 1922 č. — oznámilo zemské vojenské velitelství st-li, že uvedené zbraně propadly ve prospěch čsl. vojenského eráru a že st-l nemá nároku na odškodnění. Výnosem ze dne 7. března 1922 č. — oznámilo pak zvv st-li dodatkem k dřívějšímu svému výnosu, že zbraně propadly ve prospěch čsl. eráru proto, že je st-l neodevzdal na vyhlášky publikované z ledna a března 1919.

Z těchto výnosů podal st-l odvolání.

Zvv dříve nežli předložilo odvolání žal. úřadu k rozhodnutí, vyžádalo si dobrozdání majora P. (který byl velitelem pluku italských legií č. 32 v době, kdy byla obec R. S. v lednu 1919 obsazena čsl. vojskem) o tom, má-li st-l nárok na odškodnění za zbraně.

Major P. sdělil pak dne 4. dubna 1922 zvv., že na lovecké pušky odevzdané na první výzvu v měsíci lednu 1919 byly vydány bez výjimky stvrzenky, a že nemá-li st-l tuto stvrzenku z doby od ledna do března, pak nemá nároku na náhradu.

Žal. úřad rozhodnutím ze dne 5. května 1922 č. — zamítl odvolání st-lovo. V konceptu tohoto rozhodnutí i ve vyhotovení jeho, které žal. úřad sdělil zvv., se uvádí, že náhradní nárok st-lův není vzhledem ke zprávě majora P. odůvodněn.

V přípisu zvv ze dne 27. května 1922 č. —, kterým bylo st-li citované rozhodnutí žal. úřadu intimováno, se pouze uvádí, že žal. úřad tímto rozhodnutím zamítl odvolání st-lovo.

Stížnost podanou na cit. rozhodnutí žal. úřadu a vytýkající, že v intimátu nař. rozhodnutí nebyly st-li vůbec sděleny důvody, ze kterých žal. úřad zamítl st-lovo odvolání, shledal nss důvodnou.

Intimát nař. rozhodnutí st-li doručený obmezil se pouze na sdělení, že žal. úřad zamítl odvolání st-lovo. Jak patrně ze spisů správních nekryje se však tento intimát nař. rozhodnutí s vlastním obsahem nař. rozhodnutí, který jest uveden jak v konceptu nař. rozhodnutí, tak i v jeho vyhotovení, jež žal. úřad sdělil zvv.; intimát neobsahuje vůbec ony důvody, ze kterých žal. úřad zamítl odvolání st-lovo a které mají býti patrně naznačeny jak v konceptu nař. rozhodnutí, tak i v jeho vyhotovení sděleném zvv poukazem na zprávu majora P.

Ježto však jest nezbytným požadavkem správního řízení, aby strana z intimátu, kterého se jí dostává, poznala rozhodnutí v plném a správném jeho obsahu a ježto k úplnosti obsahu náleží také důvody rozhodovací, trpí nař. rozhodnutí tak, jak bylo st-li sděleno, podstatnou formální vadou ve smyslu § 6, odst. 2. zák. o ss.

K nápravě svrchu uvedeného vadného postupu úřadu při intimaci nař. rozhodnutí nezbyvá nežli rozhodnutí to zrušiti podle § 6 odst. 2 zák. o ss., aniž se ovšem nss mohl již nyní zabývatí otázkou, zdali ono odůvodnění nař. rozhodnutí..., totiž pouhý poukaz na zprávu majora P., jest vůbec odůvodněním dostatečným, aby strana, kdyby jí toto odůvodnění bylo sděleno, mohla z něho bezpečně seznati, o jaké skutkové okolnosti a o jaké právní normy se nař. rozhodnutí opírá, a aby měla možnost proti němu se účinně hájiti.